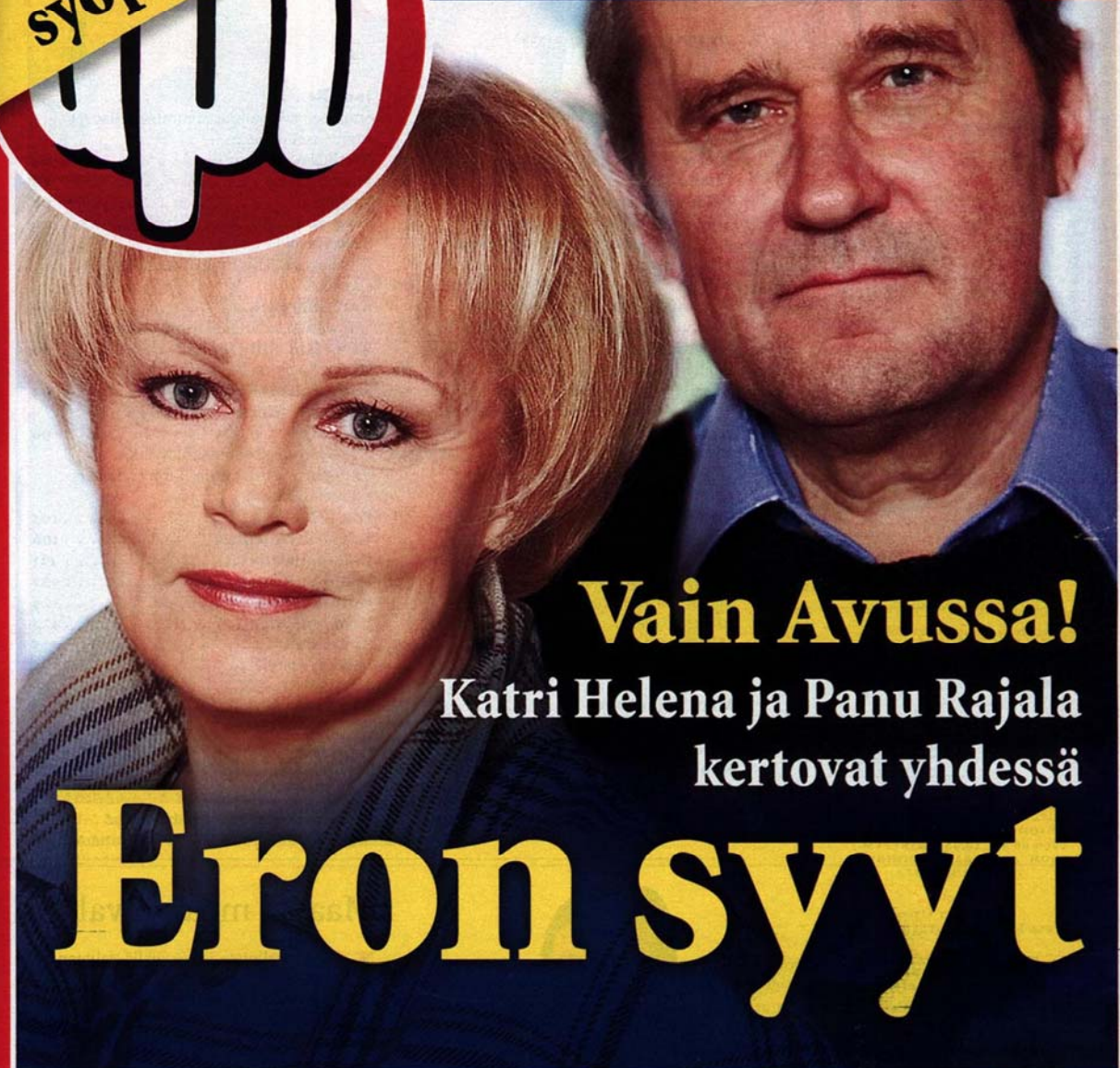

atatu Hassi &
Nujerrettu
syöpä

Rosa Meriläinen & Anni Sinnemäki
Eduskunnan riiviöt

Vain Avussa!

Katri Helena ja Panu Rajala
kertovat yhdessä

Eron syyt

Risto Tuorila, näyttämöiden salaperäinen sankari

Hollywoodin ihmedieetti

Maria Drockila teollisuussukuun

A-LEHDET OY
177006-04-07

PAL VKO 2004-08 04007

13. February 2004

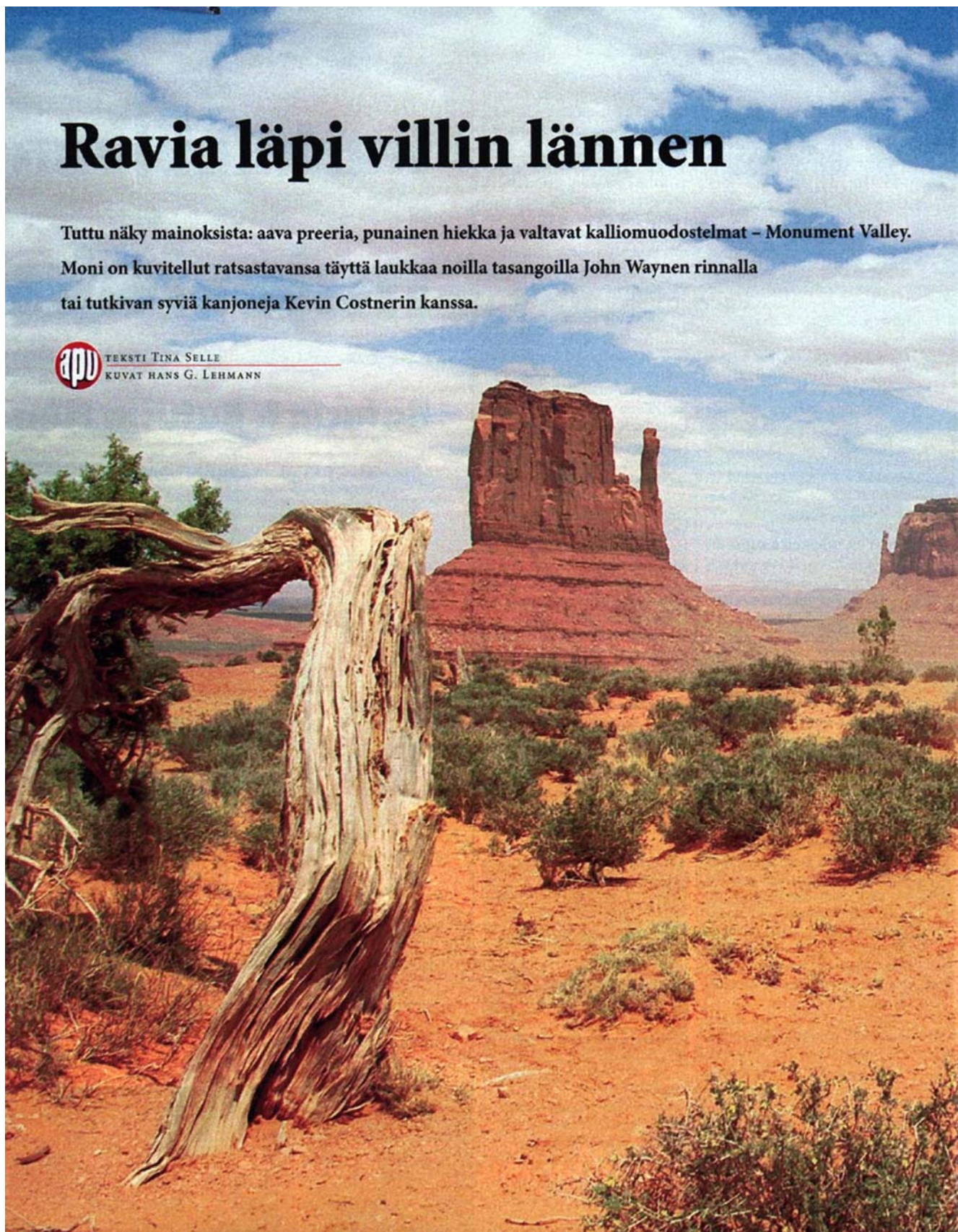
Ravia läpi villin lännen

Tuttu näky mainoksista: aava preeria, punainen hiekka ja valtavat kalliomuodostelmat – Monument Valley.

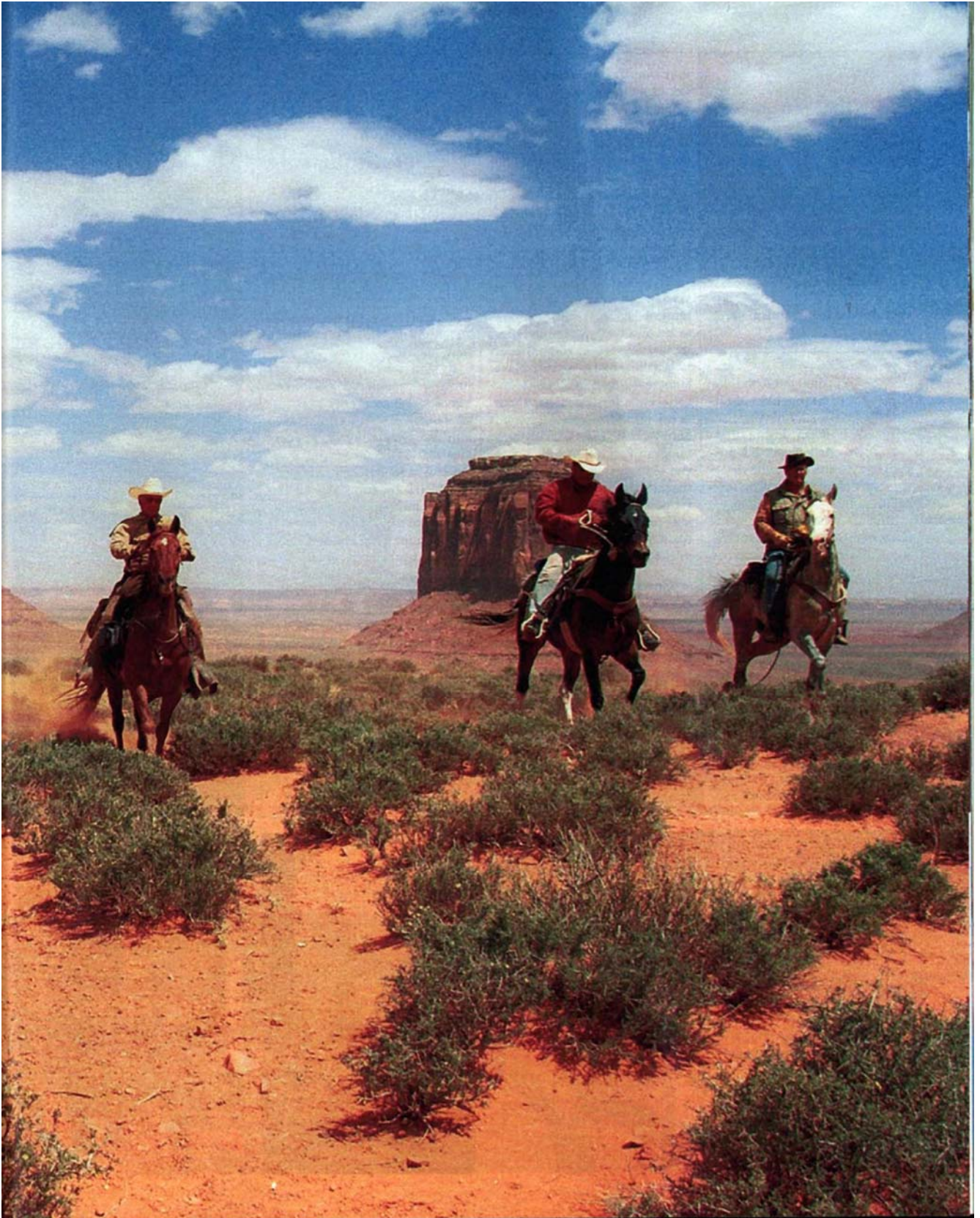
Moni on kuvitellut ratsastavansa täyttä laukkaa noilla tasangoilla John Waynen rinnalla tai tutkivan syviä kanjoneja Kevin Costnerin kanssa.

TEKSTI TINA SELLE
KUVAT HANS G. LEHMANN

13. February 2004

Kukkivat kaktukset tuovat väriä preerialle.

Kaikki tämä on totta: tasangoilla voi ratsastaa hevosen selässä kohtaamatta ketään, eikä missään näy yleensä kaikkialle ylettyviä voimajohtoja. Ilmassa on seikkailun tuntua.

Meidän seikkailumme alkoi Arizonan Scottdalesta avolava-autojen ja isojen asuntovaunujen matkatessa pohjoiseen suuntana Monumental Valley. Kuroimme umpeen kaktusten täyttämän erämaan ja ylätasankojen väliä ja samalla matka johdatteli meidät pois sivistyksestä ja mukavista motelleista leirielämään ja makuupussien pariin.

Päällystettyjen teiden loputtua ja sorateiden muututtua hiekkapoluiksi luulimme asuntovaunumme lentävän ympäri. Lopulta olimme kasvotusten San Juan-kanjonin henkeäsalpaavan reu-

nan kanssa. Lukemattomat tähdet kimaltelivat avoimen teltan yläpuolella.

Voi tuntua haastavalta istua joka päivä viisi tai kuusi tuntia hevosen selässä. Western-satuloiden "käsinajat" tekevät matkasta kuitenkin yllättävän mukavan. Koska kyseessä on karjapaimenten maa, on tärkeää pysytellä yhtä rauhallisena kuin hevosemme – Missouri Foxtrotter.

Hevoset eivät pelänneet lentäviä hattuja tai kalkkarokäärmeitä, mutta nelijalkaisten eläinten kanssa ne olivat valppaampia. Näimme hajanaisia joukkoja intiaaneja ja villihevosia, jotka avolava-autot ja moottoripyörät ovat korvanneet. Mikä näky onkaan musta ori, joka syöksyy kohti harja ja häntä pystyssä. Ensiksi se näytti luulevan Foxtrotterimme kuuluvan sen laumaan, mutta huomattuaan virheensä hevonen kääntyi pois päättään villisti ravistellen. Tuolta vapauden täytyy tuntua. Onneksi hevosemme oli eri mieltä asiasta.

Cowboyopas ratkaisee

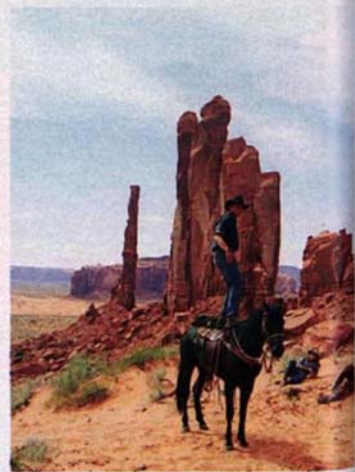
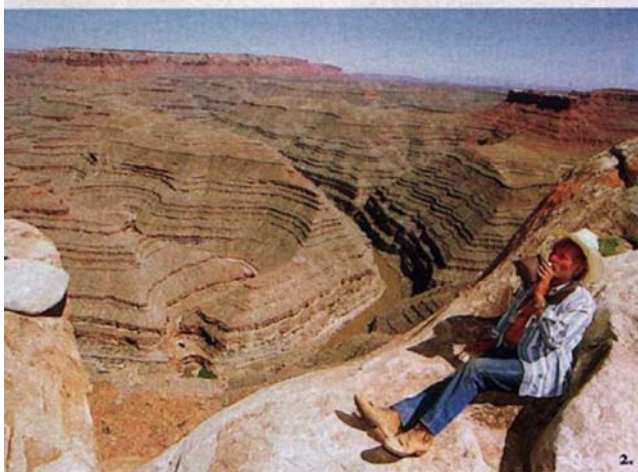
Oppaamme oli karjapaimen **Clint Eastwoodin** tapaan: synkät kasvot muutaman päivän parransängellä, cowboy-hattu, farkut ja aina välttämätön tupakka suussa. Pistooliaan hän ei pitänyt vyössään, vaan oli kiinnittänyt sen satulaansa – varmuuden vuoksi. **Jürgen** on saksalainen ja opastaa ammatikseen vieraita Arizonan poluille. Ratsastimme hitaasti tasangon läpi kanjonin reunaa myöten sa-

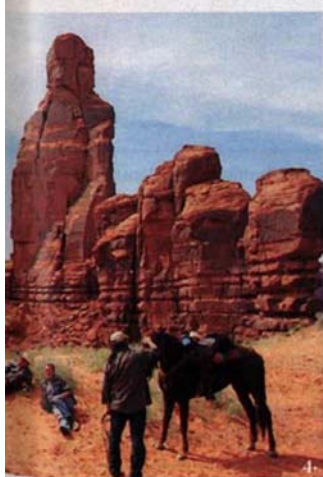
Opas muistutti Clint Eastwoodia

malla kun opimme luottamaan hevosiimme ja tuijottelimme upeaa maisemaa.

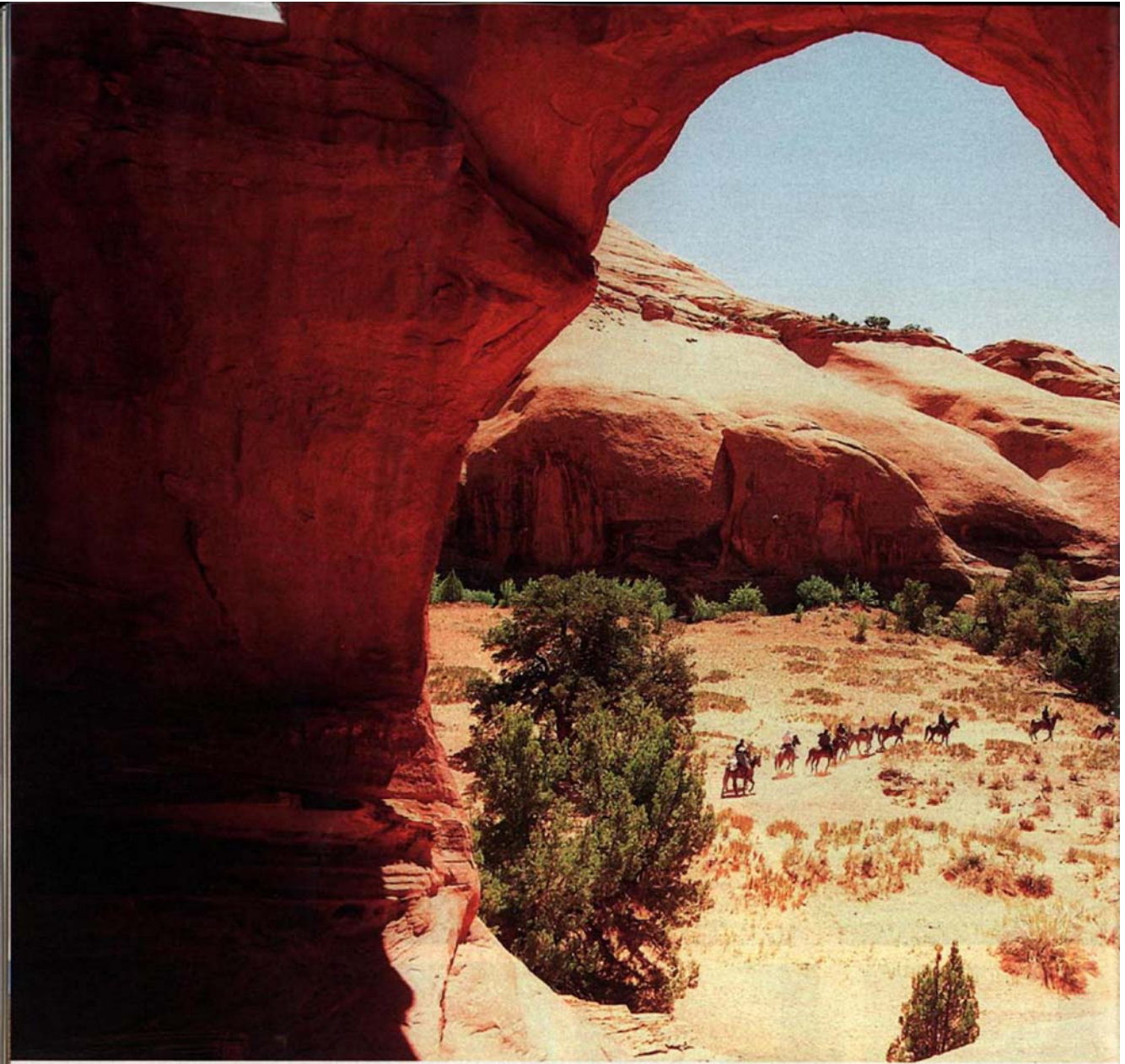
Pysähdyttyämme kaikki tarttuivat vesipulloihinsa: tottuminen kuivaan ilmaan vei oman aikansa. Taukoja kaipasivat ratsastajat, kun taas hevoset kävelivät energiaa säästävällä tavallaan, kävelen etu- ja lonkytellen takajaloilla, pitäen koko ajan yhden kavion maassa, mikä tekee tästä askellajista hyvin turvallisen.

Reittimme kulki kivien ja soran poikki – tosin "reitti" ei ole oikea sana. Jürgen ohjasi hevosensa vesireiältä toiselle ja löysi välillä polun alun. Toivottavasti hevonen tietää mihin suuntaan mennä, parempi olla häiritsemättä sitä ohjaamalla. Löysää otetta ohjaksista, tarpeen vaatiessa nappaa kiinni harjaksista, mutta istu paikoillasi katsomatta liian tarkkaan vierssä olevaa pohjatonta kuilua. Joukossamme olleilla perinteisen tyylin ratsastajilla oli vaikeuksia, koska käskyvallan luovuttaminen hevoselle tuntui vaikealta.

1. Reitti kulki kallioiden katveessa, kivien ja soran poikki.
2. Juomatauolla kelpasi ihastella maisemia.
3. Matka eteni vesireiältä toiselle.
4. Näkymät olivat kuin suoraan lännenelokuvasta.
5. Opas Jürgen korjasi hevosenkengän kädenkäänteessä.

Opaali on autiomaan aarre.

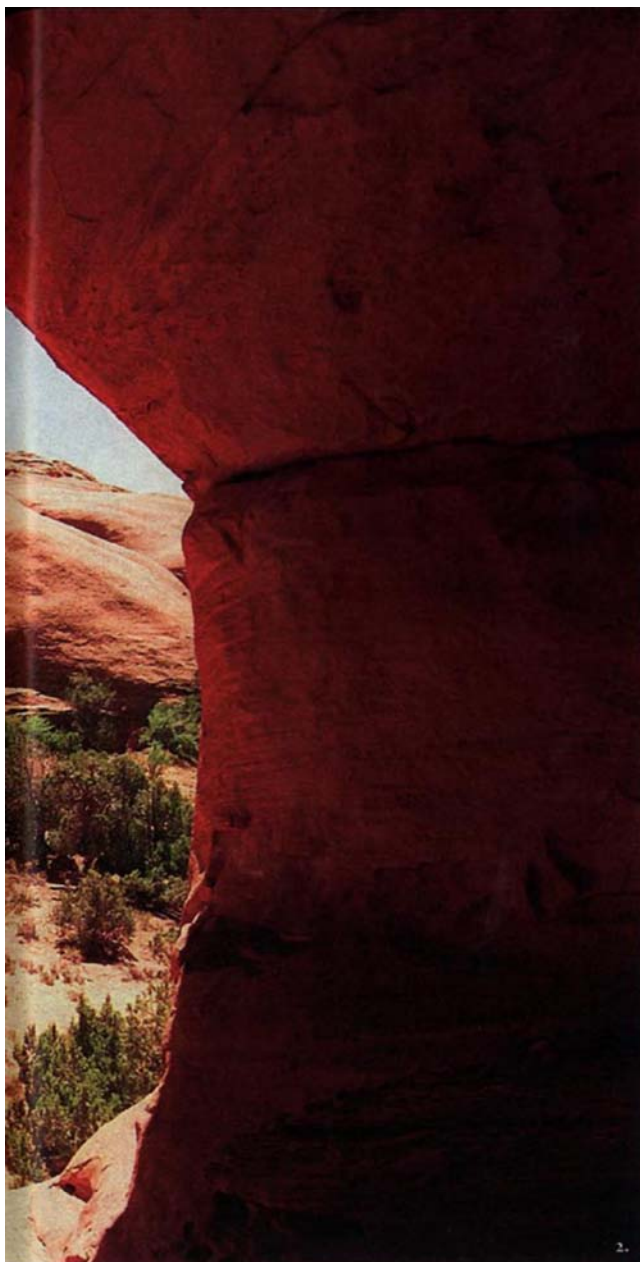
Ajoittain hevosenkengät löystyivät kallioilla kiipeilemisen takia. Ei kuitenkaan hätää, Jürgenillä oli muutama kenkänaula taskussaan. Hän veti esiin ylisuurta linkkuveistä muistuttavan monikäyttötyökalunsa, otti hevosen jalan työkalun terien väliin ja korjasi kengän – mikä olikaan ongelma? Sama renkaiden kanssa; ilmasto ja teiden kunto vaativat veronsa ja auton renkaat puhkesivat useamman

kerran. Tyynenä pysytteleminen kuului osana koulutukseemme.

Ylellisyyttä autiomaassa

Pitkän ja pölyisen matkan jälkeen hevoset saivat virkistykseksi vettä ja ihmiset vesimelonia jään ke-
ra. Todellista ylellisyyttä! Kukaan ei valittanut, vaikka vessa oli itse asiassa punainen pata. Suihku oli kuin paratiisi: vain suojapeite ympärillä, mutta sininen taivas ylä-

puolella ja autiomaassa lämmin-tä juoksevaa vettä, jota kannettiin mukana isoissa säiliöissä auton katoilla. Oli ihanaa päästä eroon punaisesta pölystä, joka hankasi ihoa kuin kuoriutuva voide. Hiekan peseminen ei ollut kovin tehokasta, koska sitä oli yksinkertaisesti kaikkialla ja sitä tuli jatkuvasti lisää. Tuulen mukana tasaisesti leijaillut hiekka tavoitti jopa telttojemme eristetyimmät osat.

Suihku oli todellinen paratiisi

täen pölypilviä taaksemme, kunnes saavuimme Monument Valley Tribal Parkin vieraskeskukseen.

Tunsimme olomme hieman ek-syneiksi tässä pienessä osassa sivi-lisaatiota, aivan kuin olisimme ka-ranneet lännenelokuvasta. Ympä-rillä olleet turistit ainakin luulivat niin ottaessaan valokuvia cowboy-joukosta hevostensa selässä. Siinä oli mukana ripaus hollywood-maista loppua! ■

sissa elokuviissa ja mainoksissa. Meille eurooppalaisille maiseman mittasuhteet olivat suorastaan uskomattomat. Meidän täytyi kiertää pensaiden ja kaktusten ohi pitkin pieniä maaperään muo-dostuneita kanjoneja. Kalliot olivat suurempia kuin olimme kuvitelleet ja ratsastimme kilpaa täydellä vauhdilla ylös mäkeä jät-

1. Navajo-reservaatissa päivällisseurueeseen liittyi "isoäiti".
2. Preerian väri on punainen.
3. Matka jatkuu kohti auringonlaskua.

Kukaan ei päässyt tuulta pa-koon. Cowboy-Jürgen valmis-ti kenttäkeittiössä tulista chiliä, mutta siihenkin saatiin mukaan rapeita kivennäisosia. Useimmiten Jürgen keittikin papuja ja mais-sia ja paistoi hyviä, lautasia isom-pia pihvejä.

Aivan kuten eurooppalaiset tunnustelijat olivat jo ensimmäis-tä kertaa saapuessaan havainneet, emme ole aivan yksin tässä maas-

sa. Levähdimme Navajo Nationin reservaatissa ja olimme vieraina perheessä, joka asuu aivan vierei-sen kalliion takana. Tietysti "iso-äiti" tuli syömään päivällistä ja toi mukanaan pari tytärtä tai poikaa, ja Jürgen paistoi muutaman pih-vin lisää.

Erilaiset turistit

Lopulta saavuimme paikkaan, jo-ka on toiminut maisemana lukui-

